

ANIMALADES

A L'AVIÓ

ANDREU MEDRANO VIDAL

CEIP EUGENI D'ORS

5é DE PRIMÀRIA

TELÈFON: 686995934

Aquest matí comença el viatge de fi de curs per tot el món. Ara tu estaràs pensant: «què s'ha pres aquest xiquet?» Doncs no res, encara que ja sé que no és molt normal fer un viatge de fi de curs per tot el món. Peeeeeròò, el delegat de la meua classe és el fill de la directora d'una empresa de transports milionària que, per casualitat (segons ell) els dies del viatge de fi de curs l'empresa no treballa, encara que crec que ja sé per que a ma tia li van cancel·lar un viatge que tenia, amb el bitllet d'avió coprat, per "problemes tècnics".

Encara que, no em queixe de tindre en unes hores una empresa de transports luxosos a la meua disposició!. Pareix que m' hagin tocat quinze loteries seguides! Perquè ho entengues: he passat d'haver d'anar en un cotxe que fa més soroll que un elefant mocant-se amb un mocador de mida XXXXXXXXL i de jugar al bàsquet amb una senyal de trànsit mig trencada i que ningú sap quant més aguantara, a més amb un baló que estic segur que no és de cap esport que existisca en aquest planeta (almenys en aquest), a estar a poc temps de ser atés per cambres i més coses d'eixe estil mentre estic parlant amb els meus amics o jugant a la consola tots junts mentre estem en un avió.

Per si fora poc, el fill de la directora de l'empresa és el meu millor amic Jaume. Però tenim un petit problema: encara que Jaume no volia (ni ningú), sa mare ha convidat els professors: unes bèsties immundes que no dubten en posar després de vacances un examen d'un llibre de lectura que no coneixen ni en sa casa. I després està el següent, que és quan el llibre l'han escrit ells, tu només imagina un llibre que es diga: *La vida de la teua professora de Castellà*. Ja et dic jo que no se'l llegeixen ni els que tenen un 4,99 en la nota mitjana.

No m'enrotlle més que arribe tard.

Automàticament com tots els matins, ma mare entra en la meua habitació dient-me:

-Desperta que faràs tard!

- Ja me n'havia adonat- dic jo un poc emparrat perquè m'acabe de despertar.

En aquest moment entra el meu gat, Pumba que d'un bot puja al meu llit (cosa que normalment no aconsegueix al primer intent de tan gros com està)

- Així no ajudes! – li dic al meu gat que s'ha gitat damunt de mi i que amb la seua OBESITAT no em deixa alçar-me.

- Seràs fluix! - diu ma mare mentre em lleva el gat de damunt i de pas m'espavila llevant-me la flassada.

Ràpidament em vestisc a la velocitat de la llum, de no ser perquè mai trobe calcetins emparellats i he de buscar-ne, i baixo les escales a tota velocitat per a desdejunar on està mon pare amb un acudit pitjor que el del dia abans, hui em diu:

- Per què a Tontolàndia no hi ha llet fresca?

- Perquè no els cap la vaca a la nevera!

-Ja ja ja ja ja ja ja- em ric com tots els matins. Desdejune mentre seguisc rient-me de l'acudit.

Acabe de desdejunar i agafe la maleta per eixir de casa quan ma mare i mon pare estan esperant-me en la porta. I el meu gat està gitat enterra, perquè quan passe em caiga, mentre mossega un joguet de gat que té plomes i que segons ma mare és el plomer del gat, que deixa per la casa tot un rastre de plometes verdes i roses, i que no sé com acaben en la bossa de la roba bruta.

- No podem anar amb tu? -diuen els meus pares al uníson.

-Ja vos ho he dit, la mare de Jaume no vol que vinga tanta gent perquè no queden places a l'avió- dic jo no molt trist perquè els pares no puguem vindre.

Em recorde que l'última vegada que vam anar d'excursió amb els pares no vam poder fer res perquè sempre estaven xarrant dient que els fills eren un desastre o parlant de les ofertes del supermercat.

Així que els dic adeu mentre isc de casa corrent i darrere de mi escolte:

- Canvia't de roba interior ,eh!- la mare.

- T'enviaré acudits per whatsapp! -el pare.

Inclús escolte un :

-Meeeeuuuuuuuuuuuuuu – òbviament el gat, però no sé d'on ix, no el veig per cap lloc.

Iestic segur que el que passa, és que mossegant les plomes del seu joguet de gat s'haurà acabat mossegant la cua, o, el que també és possible és que eixe *meu* en el seu idioma signifiqui:

- Ei, per fi podré estar dormint tot el dia sense que aquest pesat em desperte.

En tot cas , arribe a escola i em veig un panorama que no passa ni quan hi ha un examen de ciències naturals per al qual ningú ha estudiat i el professor està malalt i no ve a classe.

En primer lloc està el professor d'Educació Física amb una camisa de mànega curta. Pareix que s'hagen alineat les estrelles! Crec que és la primera volta que el professor d'educació física no porta un xandall. Estem segurs que va nàixer amb ell posat!

Després, tots els alumnes, estem en un racó, cada u amb el seu grupet d'amics:

Estan alguns presumint en les xarxes socials, altres planificant què faran, altres preparant-s'ho tot, altres revisant que no se'ls haja oblidat res... I després estem nosaltres: Marc, Jaume i jo. Marc és un veí meu i som amics des dels tres anys. Estem els tres jugant al joc de la botella, llançant-la a vore si cau bé.

Anem entrant a l'avió mentre el professor d'Educació Física ens avisa perquè entrem d'un en un dient-nos cridant:

- D'UN EN UN, TRANQUILS, ENTREU PER LA BANDA SENSE FER FALTES!!!

Crec que mai deixarà de parlar amb expressions esportives, ni comprant! Una volta vaig entrar a una tenda de menjar 24 hores per comprar una bossa de pipes extragran i, vaig veure el professor dient:

-Vull la bossa de creïlles que hi ha a la LÍNIA DE FONTS.

En eixe moment me'n vaig anar d'allí de seguida abans que em diguera que pegara dues voltes a la pista.

Vam pujar d'un en un i ens vam asseure en els mateixos grup que estàvem abans.

A partir d'ara la història pega un gir radical, mai m'hauria passat pel cap que ocorreria el que va passar.

En el moment que ens cordem el cinturó de seguretat, ix de la meua maleta Pumba corrent amb el seu joguet de plomes mentre atropella tot el que hi ha al seu pas. Jo alterat, vaig darrere d'ell per intentar agarrar-lo, però açò només causa més caos. Crec que el gat no corria tant des que el vam portar a la veterinària a posar-li una vacuna. El gat es fica en el bany, i quan entre està arrapant el paper de vàter i crec que es menja algun tros intentant agarrar-lo i fer que pare, però el gat ara és més ràpid i es fica a la cabina del pilot.

Abans que jo poguera entrar, s'activa el mode alarma i tanca totes les portes.

-Què faig ara?- em quede pensant.

I com si m'haguera escoltat, apareix Marc que té una clau de la cabina.

-D'on l'has tret?-dic jo al·lucinat.

Jaume li l'ha furtat a sa mare i ara l'està entretenint. Agarre la clau i òbric la porta, i veiem al meu gat assegut damunt del volant mentre arrapa uns cables pensant que eren plomes del seu joguet, i ens mira amb cara de pensar:

-Hm?

Tot està destrossat però gràcies que l'avió no s'havia enlairat!!!!!!!!!!